

(B) Achttiende zondag door het jaar. 5 aug. 2018.

Eerste lezing: Exodus 16, 2-4; 12-15.

Tweede lezing: Johannes 6, 24-35.

“Wat koop je nou voor symbolen?!”

Er moet brood op de plank komen!”

Voordat ik de groep Joden, die Jezus volgden, veroordeel als “gemakzuchtige winstzoekers”, moet ik er wel bij bedenken, dat zij vaak arm waren en als de oogst mislukte maar moesten zien, hoe ze het overleefden. En dan is een gratis maaltijd niet te versmaden en ga je achter de mens aan, die blijkbaar brood in overvloed kan bieden. Je zou die mens toch prompt tot koning uitroepen, niet?!

Arme Jezus! Hij probeerde het volk duidelijk te maken, dat er in het leven meer was dan gewoon brood alleen. Dat er ook een soort “brood” was, waar je geestelijk gezonder van zou worden; en niet alleen jij, maar ook de mensen rondom je. “Brood-van-eeuwig-leven”, noemde Jezus het: brood, dat je voedde met de essentie van God zelf, zodat je meer Goddelijk, meer barmhartig zou worden. Dat je God in jezelf zou verwerken en opnemen, zoals brood in het lichaam opgenomen wordt en nieuwe kracht geeft. Met het voorbeeld van de “wonderbare broodvermenigvuldiging” had hij dit brood van eeuwig leven willen symboliseren. “Wanneer we breken en delen , is er genoeg voor allen”.

Maar ja: neem het die gewone mensen maar eens kwalijk, dat zij niet om tekenen en symbolen vroegen, maar gewoon om de nuchtere werkelijkheid: Brood op de plank! En als er iemand was, die dat kon bewerken, laat hij dan vaker die tovertruc uithalen. Wij zullen hem vol vreugde toejuichen en bedanken! Arme Jezus, die een diepere waarheid duidelijk wilde maken!

Ben ik veel beter dan deze mensen? Ben ik meer gevoelig voor de boodschap en dit symbool van Jezus, dan zij? Oh, in mijn verstand denk ik natuurlijk veel verder te zijn. Ik doorzie de wat platvloerse interpretatie, die de toehoorders aan de woorden van Jezus gaven. Ik snap Jezus beter in de taal van zijn symbolen. Misschien ben ik wel zo knap, dat ik verbanden leg met het geconsacreerde brood tijdens de Eucharistieviering. Hiep, hiep, hoera voor mij!!! Ik zou Jezus best wel kunnen uitleggen, wat hij allemaal bedoelde, toch?! Hij heeft met mij wel geboft.

Ik weet het niet. Klopt de wijsheid van mijn handelen wel met mijn inzicht in dit verhaal? Waarom probeer ik te geloven in God? Om er zelf een beter mens van te worden; of opdat anderen beter van mij zouden worden? Geloof ik echt in de God, wiens naam is: “IK-BEN-ER-VOOR-JOU”, en die niets liever wil, dan ook in mij mens te worden, zoals brood in mij wordt opgenomen en mens wordt? Of geloof ik in de eerste plaats om er zelf een beter mens van te worden?

Geloof ik in God, omdat ik echt geloof in “IK-BEN-ER-VOOR-JOU”? Geloof ik in God, omdat ik echt geloof, dat liefde en barmhartigheid het laatste woord hebben, en niet mijn eigen gelijk, mijn eigen geluk, mijn eigen bezit, mijn eigen leven zelfs? Of zie ik God toch meer als een soort van geestelijke levensverzekering? Als een zekerheid achter alle onzekerheid, waar het leven mij mee opzadelt?

Is dat dan verkeerd?

Oh, neen, dat hoor je mij niet zeggen. De Onnoembaarheid van God is groot genoeg, dat Hij wel **99 “Schone Namen”** ontvangen kan, zoals de Islam zegt. Dus ook deze naam: “Jij bent mijn steun en toeverlaat”. Maar laat ik Jezus Christus wel het recht geven om ons een andere onmogelijk mooie Godsnaam voor te houden: een God, die tot stervens toe bereid is zichzelf weg te geven. God, die **“brood”** heet: gegeten worden, verteerd worden en zo aan een ander kracht geven. Vreemde, lieve God. Durf ik ook in die God te geloven? Ik zelf koop er niet veel voor, maar de anderen en God zelf misschien wel!

Leo Raph. A. de Jong o.p.

=====